

EEN GEVAARLIJKE PROEFNEMING

De groote moeilijkheid is, dokter, hoe zul je je theorie in practijk brengen?"

"Ja, alles is gereed, behalve een object voor de toepassing," antwoordde dokter Felt, een lange, scherpzinnig uitzienende man. "Het zal niet gemakkelijk zijn iemand te vinden, die bereid is zich aan een proefneming te onderwerpen, die zoo'n groot gevaar meebrengt. Het zou kunnen eindigen"

Hij brak plotseling af met een welsprekende handbeweging. "We hebben niet veel tijd te verliezen," zei nu Gros, een hard werkende medische student, met een energieke uitdrukking op het gelaat. "Onze patient kan zoo spoedig herstellen, dat hij sterk genoeg zal zijn om naar een Sanatorium te worden vervoerd."

"Ik zag hem gisteravond nog," antwoordde Felt, "maar hij maakte op mij niet den indruk spoedig te zullen herstellen. Misschien zal hij over een week wat beter zijn. Wat wij noodig hebben is iemand wiens verdwijnen geen argwaan zal opwekken bij familieleden of vrienden. Als het ergste mocht gebeuren, zou het een volkomen verdwijning moeten wezen," besloot hij grinnig.

"Het is een gevaarlijke onderneming, Felt; ik heb evenwel beloofd je te helpen en ik zal mijn woord houden. Ik zal mijn oogen goed openzetten in het gasthuis. We krijgen vaak verlopen sujetten in behandeling. Als ik er zoo een kan overhalen voor een paar honderd gulden de proefneming op hem te doen, dan zal ik hem hier brengen."

"Laat het aan mij over, de zaak uit te leggen," hernam Felt. "Gooi jij een vischje uit en zie of er een bijt."

Laat mij dan dadelijk weten, dat je iemand hebt."

"Reken er op," antwoordde Gros. "Ik zal geen tijd verliezen. Zoodra jij van de zaak een grondige diagnose hebt, zullen we kunnen voortgaan."

"Juist zoo! Ik zal geen fout maken, Gros," zei de dokter, toen zijn vriend opstond en afscheid nam.

Vier dagen later had Gros zijn mannetje in het hospitaal uitgekozen. Het was een ongunstig type, daarheen gebracht met een gebroken arm. Verheugd een middel te hebben de waakzame politie, die hem wegens inbraak op de hielen zat, te verschalken, had hij het gasthuis opgezocht als een toevlucht. Gros was, onder belofte van de striktste geheimhouding, van den man te weten gekomen, dat deze zijn gebroken arm en een wond aan het hoofd had opgelopen ten gevolge van een val door een zolderluik in het huis waar hij had ingebroken.

Op den dag dat de man uit het gasthuis ontslagen zou worden, vervoegde zich Gros bij hem.

"Zou je tweehonderd gulden willen verdienen?"

"Ik zou zoo zeggen van ja!" — "Welnu, je kunt het geld dezen dag krijgen als je met mij meegaat."

"Wat heb je met me voor, meester?" vroeg de man voorzichtig. "Twintig gouden tientjes worden niet voor niemendal gegeven." — "Heb je vrouw en kinderen?"

"Nee!" — "Des te beter. Luister goed! Als je mijn aanbod aanneemt, zul je geen gevaar meer lopen voor zoover de politie betreft. Een dokter van mijn kennis heeft jou noodig om te slapen in het bed van een patient lijdende aan"

"Een soort van verwisseling, meneer?"

"Noem het zoo, als je wilt. Ik waarschuw je vooruit dat je leven gevaar loopt. Daartegenover staat dat, loopt alles goed af, je geen vrees meer voor de politie behoeft te hebben en je 200 gulden rijker bent."

"Wat moet ik doen, meester?"

"Dat zal mijn vriend je vertellen. Stap met mij in een rijtuig. Hier, dat is voor jou," ging Gros voort, hem een tientje in de hand stoppende.

"Akkoord," zei de man; "je bent een kerel, dat ben-je! Denk er, om, dat ik de zaak nog niet heb aangenomen; — niet voordat ik weet wat het is." — "All right! Kom mee!"

Een oogenblik later zat het zonderlinge paar in een rijtuig dat hen naar dokter Felt bracht. De dokter was hen wachtende; hij had van Gros telefonisch bericht ontvangen, dat ze komen zouden. Gros legde zijn vriend de zaak uit en toen wendde deze zich tot den man: "Een patient van mij is stervende aan cholera. Ik geef je 200 gulden als je dadelijk na zijn dood in zijn bed gaat liggen. Om zekere redenen, waarover ik niet uitwijden kan, geloof ik dat je herstellen zult, als je de ziekte mocht overerven. Alle

"Ik stem toe! Geef me driehonderd pop en ik zal stom zijn als een visch als u het ook is."

"Zeer goed!"

De dokter haalde driehonderd gulden aan bankpapier uit zijn portefeuille en gaf dit aan den man. Deze stak het geld in zijn zak. Een uur later arriveerden ze aan het huis van den choleralijder en werd de man in diens bed gelegd, zooals de dokter gezegd had.

"Nou, amice, wat wed je dat onze man morgen alle symptomen van de cholera zal vertoonen?" zei Felt tot zijn vriend en assistent, toen ze de ziekekamer verlaten hadden. "Je weet absoluut zeker, dat de zieke niet aan de cholera lijdende was?"

De dokter lachte.

"Waarde collega, er was geen sprake van cholera, slechts een geringe aanval van cholerine. Ik heb hem naar mijn huis laten vervoeren, dat hij binnen enkele dagen wel genezen verlaten zal. Ik wil slechts proefondervindelijk bewezen zien of deze man enkel door suggestie ziek kan worden."

"Ik wil geen enkele weddenschap aangaan," zei Gros, "want ik ben overtuigd dat suggestie heel wat bewerkstelligen kan. Toch geloof ik dat onze bandiet zich weinig om cholera bekommeren zal en je niets bijzonders bij hem zult bemerken."

"We zullen zien," antwoordde de dokter kalm. "Ik zou gaarne zien, dat je van avond den patient bij mij thuis ging bezoeken, om te zien, hoe het met hem gesteld is. Kom het mij morgen eens vertellen. Ik blijf hier om op onzen schelm te letten; hij moest eens de plaat willen poetsen. . . ."

"Nou, dan ga ik. Ik ben nieuwsgierig hoe de zaken morgen zullen staan. Goedenavond!"

Den volgenden morgen tegen tien uur keerde Gros terug.

Dokter Felt ontving hem in opgewonden stemming.

"Het is maar goed, dat je niet gewed hebt," riep hij uit. "Onze man hier is werkelijk ziek. Hij heeft alle symptomen van cholera: hevige pijnen, verschrikkelijke . . . Wat is er?"

"Hemelsche goedheid," barstte de ander los, "wat hebben we gedaan . . . Uw patient heeft cholera!"

"Onmogelijk!" hijgde Felt vol schrik.

"Ik zeg je, hij heeft 't! Denk je dat ik werkelijke cholera niet herkennen kan. Ik was er al niet gerust op, toen ik hem gisteravond zag. Vanmorgen was er geen twijfel meer!"

"Het is vreeselijk," zuchtte Felt. "We kunnen nu niets ongedaan maken."

Onze schurk hier is het meest belangrijk; hij is een slachtoffer van onze proefneming. We zullen kosten noch moeite sparen om hem te redden."

Hij deed zooals hij gezegd had en na een hardnekkig gevecht met den dood, slaagde hij er in den man te behouden.

Ook de ander herstelde.

Den misdadiger werd niet verteld, dat ze nimmer voornemens geweest waren hem in het bed van een werkelijken choleralijder te leggen.

De man hield trouwens zijn mond, doch was overtuigd dat hij de 500, die hij kreeg in plaats van de beloofde som, wel verdiend had.

De beide doctoren waren voorgoed genezen van het nemen van dergelijke proefnemingen.

"Drommels!" zei Gros op een keer, "als onze bandiet eens gestorven was."

Felt floot zacht voor zich heen.

"'t Was op 't kantje af, amice!"

'N OOLIJKE FOTO VAN DE ARTISTEN VAN HET CABARET ARTISTIQUE TE SCHEVENINGEN.

De lustige directeur van het Cabaret, de heer Max van Gelder (te paard) aan het hoofd van zijn zeer internationaal gezelschap.

mogelijke voorzorgen zullen genomen worden om dit te voorkomen. Ik zal je persoonlijk behandelen." — "t Lijkt me niet erg," antwoordde de man niet op zijn gemak.

"De politie zit je op de hielen, zooals je weet. Ik geef je een kans om te ontsnappen."

De man bromde wat en schudde met zijn hoofd.

"Zeg drie honderd gulden," ging Felt voort.

"'t Is geen zuivere koffie," zei de man gemelijk.

"Goed," hernam de dokter. "Je slaat een middel af om je leven te beteren. Welnu, dan zal ik je wat vertellen. Ik heb je reeds vroeger ontmoet! Ja, ik herinner het mij zeer goed. Een half jaar geleden kwam ik 's avonds laat van een patient langs den Zeedijk, toen een troepje dronken gespuis daar een agent aanviel. Ik liep er haastig op af, om den man bij te staan, maar het was te laat, een der schurken had hem een doodelijken slag op het hoofd toegebracht. Toen er hulp kwam, waren ze allen verdwenen. De agent stierf aan de bekomen wonde. De schuldigen werden niet gevat; ik had evenwel den man gezien die den slag toebracht en . . ."

De ongelukkige voor hem was bleek geworden en veegde zich het zweet van het voorhoofd.

"Het was een moord," ging de dokter rustig voort: "En ik weet dat jij de man was. Wat zal het nu zijn, geef je je aan mij of aan de politie over?" De man kreunde.

DE ROBBENJACHT OP DE FRIESCHE WADDEN.

Doordat het Rijk premie's voor het dooden van robben heeft uitgelooft is er zeer veel animo voor de jacht op dit zeer schadelijke gedierte, dat heele slachtingen aanricht onder de bot en ook de netten van de visschers verscheurt. De bijgaande foto's geven een denkbeeld van deze zeer eigenaardige jacht.

